

Ehala uus muusikatükk jutustab inimlikkusest

POSTIMEES 30.11.10

MUUSIKALAVASTUS

«Käsitöö kosmosest»

Olav Ehala muusikaline lastelavastus kooliealistele, Leelo Tungla libretole Helilooja ja muusikaline juht Olav Ehala

Lavastaja Garmen Tabor

Kunstnik Liina Unt

Koreograaf Oksana Titova

**Esietendus rahvusoperi Estonia kammersaalis 28. novembril. Eten-
dus kavas kogu detsembril**

ESME KASSAK

esme.kassak@postimees.ee

Suvel Saaremaa operipäevadel maailmaesiettekandele tulnud ja pühapäeval Estonia kammersaalis esietendunud lastemuusikal «Käsitöö kosmosest» põimib endasse vastavalt pealkirjale kaks pealtnäha täiesti erinevat teemat, mille seob üheks muusika.

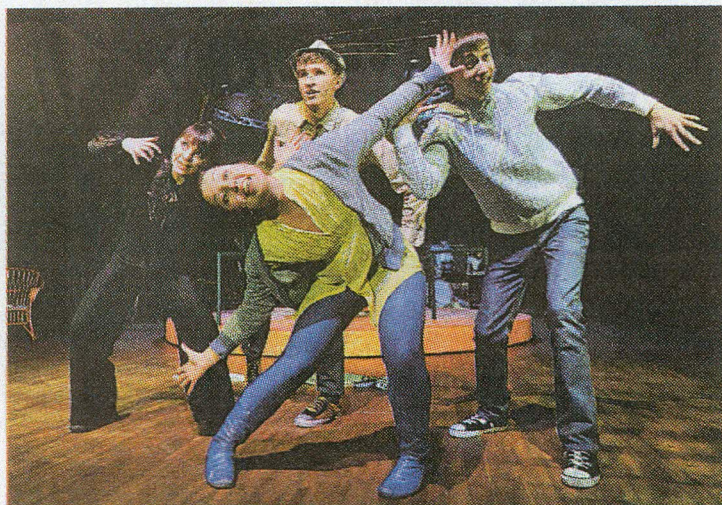
Ennemuistne lugu vaeslastest raskest elust ning moodsamad ja põnevamad jutud maailmisest elust on teemad, mis nõuavad süvenemist ja tähelepanu ning sobivad sestap rohkem kooliealistele lastele. Just muusika on see, mis ühendab

neid erinevaid teemaliine ja toob põhisõnumi headusest selgelt kohale. Sellest, et hea on ilus ja hea ning kuri pole seda hoopiski mitte, saavad aru ka märksa nooremad, eelkooliealised muusikalihuvilised, keda samuti jagus sel esimesel etendusel kõige esimeses reas muga-
valt ooperipatjadel istumas.

Muusika autor on helilooja Olav Ehala, kes etenduse ajal taustabändis klahvpillide taga ja kelle muusikaline käekiri on tuttav küllap paljudele. Kes ei teaks siis «Nukitsameest». Tema head sõnumit kandvates helitükkides oleks sees kui ekstra helgus, süngematest lugudest ei puudu jälle neile omane hoogsus ja tumedam pool. Muusikat toetab Oksana Titova seatud lavaline liikumine, mis on niisama dünaamiline kui helipilt.

Siri oli liftis

Lava mõjub Estonia teatri- ja kontserdimaja kuuendal korral esimesel kammersaalis kui kosmoselaev ning kujundus haakub ka väiksemates elementides mõlema loo kujunditega hästi. Nii lae alla riputatud helendavad pilkupüüdnud taevakerad, tähed ja planeedid kui ka lava ja loo keskmes asuv vaeslaste käsitöö on ühtviisi ümmargused.

Hoogne uus lastelavastus Estonias: (vasakult) Marta Paklar, Maarja Aarma, Kaarel Kukk ja Ilja Massalov. Foto: Harri Rospu

Sujuvalt, küll liikumise, küll detailide ja riietumisega on lahendatud ka aja ja koha muutumine laval. Lihtne, ent läbimõeldud. Ehedust annab juurde seegi, et bänd on laval, mitte peidus orkestriaugus.

Kui etenduse alguses haarab tähelepanu ootamatult laste mänguväljakule sattunud kuri naisterahvas – äärmiselt rokokokus esituses, nii laulus kui liikumises –, siis peamiseks pilgupüüdjaks kujuneb siiski tulnuk-

tüdruk, üleni punases ja antenn-patsikestega Siri, kelle karakter võttis esimest korda kuju muusikali libreto autori Leelo Tungla noorsoojutustuses seitse aastat tagasi. Alla nelja-aastase piigaga etendusele rutates õnnestus viimaste saabujate seas Siriga ka ühte lifti sattuda, mis lõi tüdruku jaoks kohe põneva teatrimeeleolu ja tõi rõõmsa äratundmise, kui Siri lavale ilmus.

Ehkki muusikali ainsaks värvikaks ja lastesõbralikemaks

karakteriks on seesama Siri, teigi väiksemate jaoks tüki oma-semaks ilmselt seegi, et puudus range piir publiku ja lava vahel ning seda pinnast kasutati ka publiku poole pöördudes ja esimestes ridades istujatele kamaadilikult kätt sirutades. Kui see peaks olema lastele harjutus tõsisemateks tükkideks ooperimajas, on see väga õnnestunud algus.

Oled kõhn või paks

Etenduse nimilugu «Laul inimlikkusest» kõlas kui ammune tuttav, ehkki laul täitsa uus. Selle positiivne energia ja helisõnaline üldmulje tuletas meelde «Detektiiv Lotte» lõpulaulu. Ja ega ole imestadagi, sõnad on mõlema tüki puhul Leelo Tunglalt ja sõnum sama: ei ole tähtis, «kas oled kõhn või hoopis paks», «peasi, et on süda soe». Lavatüki teises osas kuulnud Jassi Zahharovi hääl täiendas perfektselt truppi, kellest nooremalt suured rollid veel ees.

Õhtul pärast etendust sain tütrelt lühida sisukokkuvõtte heast ja kurjast ning ühtlasi soovi etenduse muusikaga plaati kuulata. Eialgu lahendasime selle nimilugu kavalehe põhjal laulda püüdes, üks nooti veerides ja teine kaasa ümiseses.